

L'Estendard

BUTLLETÍ DE LA SOCIETAT CORAL AMICS DE LA UNIO

Plaça J. Antonio, 19 - Granollers

Any III - Núm. 14 - Juliol 1976

Del Viatge a l'illa d'Eivissa

El nostre propòsit és comptar-vos una mica a «grosso modo» observacions i alguna anècdota de l'anada, aprop dels dos centenars d'expedicionaris, que com cada any, per la segona Pàsqua sortiren d'excursió, aquesta vegada per visitar les terres d'una de les illes del Mediterrà: Eivissa. Van ser cinc dies ben aprofitats, de descans (?) i tranquil·litat i que tingueren la virtut de fer-nos marxar del bullici de la vida rutinària que durant l'any ens té a totes hores amb el cor bategant com una bomba de moltes pistonades.

La sortida dels cantaires i familiars va fer-se davant del Parc Municipal i cap va adormir-se, encara que va retrassar-se una bona estona perquè no acabava d'arribar el símbol de Granollers: la Porxada, que forçosament s'havia d'entregar a la recepció oficial que és norma en aquestes excursions de la societat.

A Eivissa, avui dia, si pot traslladar-se amb barco o avió, si bé nosaltres i anàrem amb un Ferry que amb molta paciència ens hi va portar sense fer cap parada. Com és de suposar la majoria va prendre les seves mesures ja que cap-tàrem que s'havien pres moltes dosis de pastilles que a molts els van fer l'efecte però en canvi d'altres van passar-se, fins a les deude la nit, allargassats en una gandula sense poguer contemplar l'aigua blava del mar. Les hores en el Ferry, la majoria les va aprofitar per torrar-se, encara que algunes jovenetes tingueren una decepció al comprovar que el lloc on es pensaven era una piscina, era per baixar-hi els tomàquets... Altres van jugar unes emocionants partides de cartes i diferents grups, sense fer cap assaig, van cantar un variat repertori de cançons cassolanes i els més porucs passaren el viatge encaixonats en unes comòdes butaques, a la planta baixa.

Una de les sorpreses inesperades, com totes les sorpreses, va ser a l'hora del sopar a l'Hotel Platja Reial, situat a la bonica Platja de Talamanca, ja que és norma de no servir el cambrers, sinó agafar-s'ho un mateix. Penseu que aquell esplèndid i abundant bufet que ens tenien preparat va desaparèixer en un obrir i tancar d'ulls. No us podeu imaginar l'efecte que va fer aquella processó dels dos centenars de granollerins amb els plats curulls, anant amunt i avall del menjador. En els demés àpats la processó ja va ser tan ordenada com les de la Setmana Santa de Sevilla.

Una altra sorpresa fou un caixal del President que se li va acudir posar-li